

DE STER VAN NEDERLAND

1 JUNI 1936

No. 11

41e JAARGANG

»En dit zal de aanvang zijn van de tiende van Mijn volk; En daarna, zij, die aldus vertiend zijn geworden, zullen eene tiende van al hunne inkomsten jaarlijks betalen; en dit zal hun eene gevestigde wet voor immer zijn, voor Mijn heilig Priesterschap, zegt de Heere.« — *Leer en Verbonden Afd. 119: 3 en 4.*

De Ster.

Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der laatste Dagen.

„En dit Evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot eene getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen.“ MATTH. 24: 14.

No. 1.

Abonnementsprijs per jaar:

1e Jaargang

1 JUNI.

Nederland 90 ets., Amerika \$ -50.

1896.

INLEIDING.

„Betert u dan en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewischt worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, en Hij gezonden zal hebben, Jezus Christus, die u te voren gepredikt is. Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van alle Zijne heilige Profeten van alle eeuw.“ Hand. 3: 19—21.

„Hetwelk de eerste komst van den Messias aangekondigd en Zijn profetie bereid werd, zoo heeft het God beh-

(Zie artikel blz. 170).

VEERTIG JAAR „DE STER” VAN NEDERLAND

Veertig jaar geleden — 1 Juni 1896 — verscheen een nieuwe ster aan het godsdienst-firmament van Nederland, om haar helder licht in een wereld van godsdienstige duisternis en dwaling te laten doordringen. Het was een stoute onderneming met een handjevol leden, en van alle zijden ondervond men tegenstand bij het uitgeven van een tijdschrift, gewijd aan de verkondiging der waarheden van het herstelde Evangelie.

Vanaf de eerste dagen der Kerk zijn in den een of anderen vorm verschillende uitgaven met den naam „Ster” gepubliceerd. De eerste daarvan was *The Evening and Morning Star*, welke te Kirtland, Ohio, werd uitgegeven. De pionier in Europa was de *Millennial Star* van de Britsche Zending, welke sinds Mei 1840 geregeld is verschenen.

In 1896 voelde President George S. Spencer, die toen over de zending presideerde, de noodzakelijkheid, den leden der Kerk een tijdschrift te geven, waarin de toespraken en raadgevingen van de Kerkleiders en mededeelingen aangaande den voortgang van het Koninkrijk van God op aarde geregeld konden worden opgenomen. En zoo werd met het geloof, dat God de onderneming zou zegenen, het eerste nummer in Juni 1896 uitgezonden, met een vertrouwen en gebed op succes.

Onderstaand volgt de „inleiding”, welke het doel van *De Ster* uiteenzet. Aangezien het met duidelijke en krachtige termen de idealen naar voren brengt, gevoelen wij, dat het herdrukkenswaardig is, daar deze idealen van dien dag af tot op heden haar boodschappen hebben geïnspireerd:

Inleiding

„Betert u dan en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewischt worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, en Hij gezonden zal hebben, *Jezus Christus*, die u te voren gepredikt is. Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen die God gesproken heeft door den mond van alle Zijne heilige Profeten van alle eeuw.” Hand. 3: 19—21.

Gelijk de eerste komst van den Messias aangekondigd en Zijn weg door een Profeet bereid werd, zoo heeft het God behaagd, ook in deze dagen, *in de uren Zijns oordeels — de tijden der wederoprichting aller dingen —* een Profeet te zenden met de boodschap, dat de bovenstaande profetie weldra in vervulling zal treden en tevens, dat alle menschen in alle oorden dezer wereld zich moeten bekeeren tot den Weg, de Waarheid en het Leven.

Om dit tot stand te brengen en het menschdom voor te bereiden voor de vervulling van Jesaja II, wanneer vrede, recht en gerechtigheid deze aarde zullen bedekken, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken, richtte God door den Profeet Joseph Smith voor de laatste maal Zijne Kerk op te Fayette, New-York den 6en April 1830.

Afgezanten, bekleed met autoriteit, om de verordeningen des levens aan de kinderen der menschen te bedienen, werden uitgezonden en drongen spoedig tot de meeste natiën der aarde door. Duizenden in alle landen namen hunne boodschap, de langverwachte blijde mare van een hersteld Evangelie, aan.

Holland was een van de eerste landen om de hervorming van de 16e eeuw te begunstigen. En het deed meer en leed meer voor vrijheid van geweten dan enige andere natie. Duizenden moesten hun leven in het streven naar vrijheid en recht door de Inkwizitie verliezen en het getal martelaars, tusschen 1519 en 1552 wordt geschat op 50 duizend. Het is met recht door eenen geschiedschrijver gezegd, „dat in vrijheid van geweten zij het licht der wereld waren.”

Misschien rusten de zegeningen des Hemels op het nageslacht van mannen, die zoo moedig hun leven konden geven voor datgene, wat zij als recht beschouwden. Het zij hoe het zij, een feit is het, dat, toen de boodschap, dat God wederom van den hemel had gesproken en Zijn verbond met al de voorrechten, welke bij de eerste Christenen werden genoten, hernieuwd had, deze oevers bereikten, die dadelijk in de harten van velen wortel vond.

Vanaf de eerste prediking van het Woord, heeft de waarheid vele liefhebbers gevonden en het zendingswerk is steeds in sterkte en grootte gewassen. Het is onze overtuiging, dat er nog vele naar waarheid zoekende zielen zijn, — afstammelingen van die waarheidlievende voorouders, welke het als den grootsten zegen zullen beschouwen, om de blijde boodschap te hooren en aan te nemen. De oogst is hier nog niet ingezameld, zooals in Engeland het geval is.

Om dezulken te bereiken, het werk te bespoedigen, degenen, die reeds deelgenoot geworden zijn van deze groote vreugde nog nauwer aan elkander en met de leiders van het koninkrijk Gods in deze bedeeling te verbinden, opdat zij de zegeningen, welke door eenheid en gemeenschap met een grooter licht verkregen worden, ontvangen en allen de spoedige tweede komst des Heeren, om als Koning der koningen duizend jaren te heerschen, aan te kondigen, verschijnt deze Ster.

Onze lezers zullen op hare bladzijden van tijd tot tijd predikaties, belangrijke artikelen en aanmoedigende raadgevingen, vermaningen en instructies van het eerste presidentschap, de apostelen en andere hoofdmannen der Kerk vinden. Leerzame stukken over beginselen en algemeen nut. Beschrijvingen van den toestand der zending hier en belangrijke buitenlandsche berichten, in één woord: geestelijk voedsel voor allen.

Eene ster leidde „de wijzen uit het oosten” tot den Vorst des Levens bij Zijne eerste komst; zij, die de aanwijzing van deze Ster aannemen en opvolgen, zullen olie in hunne lampen hebben en geleid worden, om Hem bij Zijne tweede komst te vinden, en te aanbidden in geest en in waarheid.

Wij bevelen deze voorbode van het vreedrijk den Heiligen aan en feliciteeren hen met den vooruitgang en het nieuw verkregen voorrecht, om in rechtstreeksche verbinding met Zion en de apostelen te zijn. Moge de Ster met steeds in kracht en luister toenemende glans schijnen tot den volkomen dag, een ware wegwijzer tot den weg des Levens!

Dat *De Ster* de ondersteuning werd geboden; welke zij als verkondigster van het Herstelde Evangelie van Jezus Christus behoefde en verdiende, wordt bevestigd door het feit, dat zij tot het einde van het jaar maandelijksch bleef verschijnen. Met den aanvang van het jaar 1897 werd ze een half-maandelijksch tijdschrift, en is tot op heden als zoodanig gehandhaafd. In 1932 werd, teneinde verwarring te voorkomen en den naam duidelijker te doen zijn, de titel gewijzigd in *De Ster van Nederland*.

Bij het doorsnuffelen der zeven nummers van den eersten jaargang vindt men vele interessante mededeelingen. Zoo wordt bijvoorbeeld melding gemaakt van de wijze waarop een zendeling, broeder J. B. Ripplinger, het Evangelie in Luik begon te prediken en

een groep menschen vond, die niet langer tevreden waren met hun Baptistische leerstellingen, gewillig waren te luisteren en de nieuwe boodschap van de Herstelling van het Evangelie en het Heilig Priesterschap te aanvaarden; een verslag van de eerste halfjaarlijksche conferentie van de leden in de „gemeenten Groningen, Siddeburen, en omliggende streken”, op 12 Juli 1896 te Groningen gehouden; een rapport van het werk van Ouderling W. J. de Bry over het openen van het werk in Dordrecht en het huren van de eerste zaal aan „het Stek no. 5”. Berichten omtrent oppositie, boosaardige leugens en laster tegen hun werk zijn in vele rapporten der zendelingen-werkzaamheden te vinden. Indien men dezen kleinen jaargang doorleest en hem dan vergelijkt met de tegenwoordige jaargangen van deze waardige voorgangster, kan men zien, hoe getrouw *De Ster* haar taak heeft vervuld in het doorgeven der toespraken van kerkleiders, en het te zamen houden van de leden tot één geheel; de verslagen op haar bladzijden vormen een geschiedenis omtrent den groei en de ontwikkeling van God's aardsch koninkrijk.

Veertig jaar reeds hebben de stralen van levend licht de duisternis van dwaling en dwaasheid beschenen en velen ernstigen zielen de wijze aangetoond, waarop het pad, dat tot verhooging in het Koninkrijk der Hemelen leidt, is te vinden. Onder de zegeningen des hemels bidden wij, dat ze zal mogen voortschijnen, zelfs al dreigen wolken van economische verwarring somtijds haar stralen van geestelijke warmte terug te dringen, totdat het Duizendjarig Rijk zijn intrede zal doen, wanneer de „Zon der Gerechtigheid” zal schijnen met haar genezingsbrengende stralen, waardoor wij grooter licht mogen ontvangen, dan *de Ster van Nederland* ons ooit heeft kunnen geven.

N.B. (President George S. Spencer, de oprichter van *de Ster*, bekleedt nu de verantwoordelijke positie van kassier van Zion's Savings Bank en Trust Company (Zion's Spaar- en Credietbank) van Salt Lake City, Utah. Hij is de vader van Oud. Claron O. Spencer, die in 1923—1926 in de Nederlandsche Zending arbeidde).

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 1en en 2en Zondag in Juni 1936.

HOOFDSTUK XVIII

(Vervolg)

In het huis van Simon den Farizeër

„En een der Farizeërs bad hem dat hij met hem ate; en ingegaan zijnde in des Farizeërs huis, zat hij aan”.¹⁾

Naar de plaats van dit voorval in Lukas' beschrijving der gebeurtenissen schijnt het, dat dit geschied kan zijn op den dag van

¹⁾ Luk. 7:36; zie verder verzen 37-50.

het bezoek van Johannes' boodschappers. Jezus nam de uitnoodiging van den Farizeër aan, zooals hij de uitnoodigingen van anderen had aangenomen, zelfs van de tollenaars en van hen, die door de rabbijnen zondaars werden genoemd. Bij zijn ontvangst ten huize van Simon schijnt het wel eenigszins aan hartelijkheid, gastvrijheid en beleefde bediening te hebben ontbroken. De schrijver meldt een neerbuigende houding aan de zijde van den gastheer. Het was de gewoonte dier tijden, een aanzienlijken gast met kenmerkenden eerbied te behandelen; hem met een welkomstkus te ontvangen, van water te voorzien, om het stof van de voeten te wasschen en olie voor het haar en de baard. Al deze beleefde attenties werden door Simon nagelaten. Jezus nam Zijn plaats in, wellicht op een der divans of ligbanken, waarop het de gewoonte was, half zittend, half liggend, te eten.¹⁾ Zulk een houding bracht de voeten van den persoon van de tafel af. Naast deze feiten aangaande de gewoonten dier tijden dient men eveneens in gedachten te houden, dat de vertrekken door niet zoodanig tegen binnendringen waren beschermd als nu het geval is. Het was te dien tijde niet ongevoon in Palestina, dat bezoekers en zelfs vreemden, gewoonlijk echter mannen, tijdens den maaltijd een huis binnentraden, het geheele verloop volgden en zelfs met de gasten spraken, zonder verzoek of uitnoodiging daartoe.

Onder degenen die het huis van Simon binnenkwamen, terwijl men aan den maaltijd was, bevond zich een vrouw; en de tegenwoordigheid van een vrouw, ofschoon eenigszins ongewoon, was niet geheel en al een algemeene onjuistheid, en kon bij zulk een gelegenheid niet worden verboden. Doch deze vrouw was er een der gevallen klasse, een vrouw, die onkuisch was geweest en als een gedeelte van de straf voor haar zonden, algemeene smaad en practische verbanning had te verduren van hen, die beleden, moreel boven haar te staan. Zij naderde Jezus van achteren, en boog zich neer om Zijn voeten te kussen als een teeken van nederigheid van haar kant en van eerbiedige hulde aan Hem. Zij kan waarschijnlijk een dergenen zijn geweest, die Zijn liefdrijke woorden had gehoord, wellicht nog dien dag gesproken: „komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven”. Wat haar beweegreden tot komen ook moge zijn, zekerlijk kwam ze in een bekeerden en diep verslagen toestand. Toen zij zich over de voeten van Jezus heenboog, stroomden de tranen er over heen. Klaarblijkelijk haar omgeving en afkeurende oogen, welke haar bewegingen gadesloegen, vergetend, nam zij heur haar en droogde de voeten des Heeren daar mede af. Toen opende zij een albasten flesch met zalf en zalfde Hem, zooals een slaaf dat zijn meester zou doen. Jezus stond de vrouw genadiglijk toe, zonder verwijten en ongestoord haar nederige daad, geïnspireerd door verslagenheid en ootmoedige liefde, te verrichten.

¹⁾ Aanteekening 9.

Simon had het geheele verloop gadeslagen; om een of andere reden was hij bekend met de klasse, waartoe de vrouw behoorde; en ofschoon niet hardop, zeide hij tot zichzelf: „Deze, indien Hij een profeet ware, zou wel weten, wat een hoedanige vrouw deze is, die Hem aanraakt; want zij is eene zondares”. Jezus las des mans gedachten en sprak aldus: „Simon! Ik heb u wat te zeggen”, waarop de Farizeër antwoordde: „Meester! zeg het”. Jezus ging voort: „Een zeker schuldhoeër had twee schuldenaars; de een was schuldig vijfhonderd penningen en de ander vijftig. En als zij niet hadden om te betalen, schold hij het hun beiden kwijt. Zeg dan, wie van deze zal hem meer liefhebben?” Redelijkerwijze kon maar één antwoord worden gegeven en dat gaf Simon, ofschoon wellicht met eenige aarzeling of voorbehoud. „Ik acht”, waagde hij, „dien hij het meeste kwijtgescholden heeft”. Jezus zeide: „Gij hebt recht geoordeeld” en ging voort: „Ziet gij deze vrouw? Ik ben in uw huis gekomen; water hebt gij niet tot Mijne voeten gegeven; maar deze heeft Mijne voeten met tranen nat gemaakt en met het haar van haar hoofd afgedroogd. Gij hebt Mij geen kus gegeven; maar deze, vandaat zij ingekomen is, heeft niet nagelaten Mijne voeten te kussen. Met olie hebt gij Mijn hoofd niet gezalfd; maar deze heeft Mijne voeten met zalf gezalfd”.

De Farizeër kon niet anders dan opmerken, hoe hij er aan herinnerd werd, dat hij de algemeene plichtplegingen tegenover een speciaal genoodigden gast had veronachtzaamd. De les der geschiedenis had in hem haar toepassing gevonden, evenals Nathan's gelijkenis David den koning een zelf-beschuldigend antwoord had ontlokt.¹⁾ „Daarom zeg Ik u: hare zonden zijn haar vergeven, die vele waren; want zij heeft veel liefgehad; maar dien weinig vergeven wordt, die heeft weinig lief.” Toen sprak Hij tot de vrouw de woorden van gezegende verlossing: „Uwe zonden zijn u vergeven.” Simon en de anderen aan tafel mompelden in zichzelf: „Wie is deze, die ook de zonden vergeeft?” Hun onuitgesproken protest begrijpend, sprak Christus de vrouw wederom aan, zeggende: „Uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.”

Het laatste gedeelte van het verslag brengt een ander voorval in gedachten, waarbij Christus vergeving van zonden verleende, en tengevolge van den tegenstand in gedachten van enkele toehoorders, — een oppositie, omreden onuitgesproken niet minder echt, — Zijn gezaghebbende uitspraak door een andere verklaring had aangevuld.²⁾

De naam der vrouw, die aldus tot Christus kwam en wier bekeering zoo oprecht was, dat ze tot haar dankbare en verslagen ziel de verzekering van vergeving bracht, wordt niet vermeld. Er is geen bewijs, dat zij voorkomt in een ander voorval in de Schriften genoemd. Door zekere schrijvers is zij voorgesteld als

¹⁾ 2 Sam. 12:1-7.

²⁾ Matth. 9:2-6; Mark. 2:5-7; zie hoofdstuk XIV.

Maria van Bethanië die, kort voor Christus' verraad, het hoofd van Jezus met nardus zalfde;¹⁾ doch de aanname hiervan is geheel ongegrond²⁾ en omvat een niet te rechtvaardigen verwijzing naar het vroegere leven van Maria, de ootmoedige en liefhebbende zuster van Martha en Lazarus. Juist zoo verkeerd is de poging, door anderen gedaan, deze bekeerde en vergeven zondares met Maria Magdalena te vereenzelvigen; geen periode in haar leven werd, zoover de schriften verklaren, gekenmerkt door de zonde der onkuischheid. Het belang van het waken voor fouten in de indentiteit van deze vrouwen geeft zeer juist de volgende toevoeging aan de voorgaande behandeling aan.

In het hoofdstuk, volgende op dat, waarin de laatst besproken voorvallen zijn opgeteekend, meldt Lukas,³⁾ dat Jezus door de streek reisde, iedere stad en ieder dorp bezocht, het evangelie des koninkrijks verkondigde en de blijde tijdingen daarvan aantoonde. Met Hem op Zijn reis waren de Twaalven en eveneens „sommige vrouwen, die van booze geesten en krankheden genezen waren, namelijk Maria, genaamd Magdalena, van welke zeven duivelen uitgegaan waren. En Joanna, de huisvrouw van Chusas, den rentmeester van Herodes, en Susanna, en vele anderen, die Hem dienden van hare goederen". Naar enkelen van al deze eerbare vrouwen wordt nog verwezen in verband met den dood, de begrafenis en de opstanding van onzen Heere, en in het bijzonder wordt van Maria Magdalena melding gemaakt.⁴⁾ Maria Magdalena, wier tweede naam wellicht is ontleend aan haar geboortestad, Magdala, was door de bediening van Jezus van beide, lichamelijke en geestelijke ziekten genezen, terwijl de laatste verband hielden met het bezeten zijn van duivelen. Christus had zeven duivelen⁵⁾ bij haar uitgeworpen, doch zelfs zulk een vreeselijke ziekte biedt geen waarborg voor de verzekering, dat de vrouw onrein of onkuisch was.

Aanteekeningen.

9. Aan des Farizeërs tafel. — De uitdrukking „aanzat", zooals in Luk. 7:37 en andere voorvallen aangegeven, wordt door goede zegsmannen als een verkeerde vertaling betiteld; het dient te luiden „lag" of „rusten" (zie Smith's *Comp. Dict. of the Bible*, artikel „Maaltijden"). Dat zitten de vroegere Hebreuwsche houding aan maaltijden was, wordt niet betwijfeld (Gen. 27:19; Richteren 19:6; 1 Sam. 16:11; 20:5, 18, 24; 1 Kon. 13:20); doch de gewoonte van het rusten op rustbanken, welke rond de tafel waren gezet, dateert reeds uit lang voor de dagen van Jezus (Amos 3:12; 6:4). Het Romeinsch gebruik, om de tafels en bijbehorende rustbanken langs drie wanden van een vertrek te plaatsen en de vierde zijde open te laten voor het passeeren der bedienden, die

1) Matth. 26:6, 7; Mark. 14:3; Joh. 11:2.

2) Aanteekening 10.

3) Luk. 8:1-3.

4) Matth. 27:55, 56, 61; 21:1, 5; Mark. 15:40, 47; 16:1, 9; Luk. 23:49, 55; 24:10, 22; Joh. 19:25; 20:1, 13, 18.

5) Mark. 16:9; Luk. 8:2.

bij de maaltijden serveerden, was in Palestina de gewoonte. De tafels en rustbanken, aldus geplaatst, vormden de *triclinium*. De persoon, die aan tafel ligt, had de voeten van tafel af gekeerd. Het was derhalve voor de boetvaardige vrouw gemakkelijk, Jezus van achteren te naderen en Zijn voeten te zalven, zonder de anderen aan tafel lastig te vallen.

(Wordt vervolgd)

EEN PRACTISCHE GODSDIENST

Door President Joseph F. Merrill

Dit is een „practische eeuw”, een eeuw, waarin de vraag „van welk nut” in de gedachten der meeste menschen opkomt, wanneer zij over kerken en godsdienst denken. Voor de meeste menschen zijn de toestanden des levens zoo spannend en onzeker, dat het vanzelfsprekend is, dat een dergelijke vraag wordt gesteld, wanneer weder iets nieuws wordt naar voren gebracht. Velen van hen is de godsdienst onverschillig geworden, omdat zij er nimmer eenig nut van hebben onderhouden, wanneer zij er mede in aanraking kwamen. Voor

de meerderheid is dan ook het naar de kerk gaan geheel uit de mode geraakt.

Doch een kleine bestudeering van den toestand doet de vraag rijzen: „Waar schuilt de fout — bij de menschen, bij de kerk, bij den godsdienst of waarbij?” Zooals dit met iedere vraag, welke vele factoren insluit, het geval is, kan hierop geen eenvoudig antwoord worden gegeven en natuurlijk kan een antwoord, dat de een als waarheid voorkomt, dit voor een ander niet zijn.

Het is echter niet te ontkennen dat enkele menschen — hun aantal moge niet groot zijn — weten, dat hun godsdienst hun groote voldoening geeft. Zij ondervinden daarin oprechte vreugde. Wie zijn deze menschen? In vele opzichten zijn het maar gewone, eenvoudige menschen, doch zij onderscheiden zich van de meeste menschen, doordat zij hun godsdienst *uitleven*, dat is, ze laten zijn beginselen een leidende factor in hun leven zijn. Zij onderhouden de twee groote geboden — zij hebben God lief en hun medemenschen, zooals door het naleven van den Gouden Regel is aan te toonen. Voor hen is de godsdienst een practisch iets, niet een mantel, welchen men Zondags draagt en op andere dagen laat hangen. Voor hen is de godsdienst een „levenswijze”, vastgeworteld

in een onwrikbaar geloof in Jezus Christus, hun Verlosser, en reikend tot in der eeuwigheid.

Dit zijn menschen, die gelooven, dat zij God dienen door hun medemenschen te dienen. Het is voor hen gemakkelijk dit te doen, omdat zij gelooven, dat alle menschen broeders zijn, allen kinderen van denzelfden Vader in den Hemel.

Derhalve kan ware godsdienst — het soort, door Jezus, toen Hij onder de menschen woonde, geleerd en uitgeoefend — dezelfde, welke door de Laterdaagsche Heiligen wordt onderricht en uitgeleefd — niet als nutteloos worden aangemerkt. Het is het meest practische in de wereld — hij bezit de macht, om den menschen meer vreugde te bereiden dan iets anders ter wereld. Indien de menschen die ondervinding er niet mede hebben, dan schuilt de fout bij hen — zij aanvaarden en leven hem niet waarlijk.

Doch wij moeten te dien opzichte niet hard zijn. Het feit is, dat wij gelooven, dat de kerk grootendeels is te blameeren voor de onverschilligheid der menschen tegenover godsdienst. De kerk heeft geen waren godsdienst onderwezen — den onbevleeten godsdienst van den Meester. Waarom? Er zijn zoovele redenen, waarvan de voornaamste wel zijn ongeloof van de zijde der predikers, gemis aan begrip van het Evangelie, hetwelk zij voorgaven te onderrichten en gebrek aan moed, om onalgemeene leerstellingen te verkondigen. Waarheid kan niet met dwaling samengaan. Zonde is onverdraaglijk, hoewel een bekeerde zondaar vergeving kan bekomen. De menschen willen hun zwakheden verbloemen, doch het Evangelie vereischt, dat zij ze zullen overwinnen. Het Evangelie duldt geen klasse-verschil, doch vele predikers hebben niet den moed, dit te zeggen. Het Evangelie schrijft reinheid van leven voor, onzelfzuchtig dienstbetoon jegens medemenschen, gehoorzaamheid aan goddelijke wetten. Het Evangelie van Jezus geeft ons practischen godsdienst — het is een practische godsdienst.

Doch niemand kan met succes het Evangelie onderrichten, indien hij niet waarlijk zijn Ontwerper aanvaardt als de letterlijk opgestane Verlosser der menschheid. Vele zoogenaamde christelijke predikanten doen dit niet. En hun ongeloof en verkeerde leerstellingen maken hen ten deele verantwoordelijk voor deze ongodsdienstige wereld.

Doch evenzoo houdt God de menschen verantwoordelijk voor hun eigen daden. Zijn Evangelie, in zijn reinheid en volheid onderwezen, wordt hun vrijelijk door Zijn goddelijk gemachtigde boodschappers aangeboden en Zijn Herstelde Kerk, georganiseerd door Zijn aangestelde vertegenwoordigers, werkt hier in het belang der menschheid. Wij nooden tot een diepgrondig onderzoek naar de waarheid van deze beweringen. De reizende ouderlingen van de Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche Heiligen zullen gaarne hen helpen, die dit onderzoek willen doen.

VAN DE REDACTIE

Gehoorzaamheid aan de Goddelijke Wet

Van alle door den profeet Joseph Smith aan de wereld geopenbaarde waarheden hebben er weinig grootere beteekenis voor de Laterdaagsche Heiligen dan de volgende greep goddelijke kennis:

„Er is een wet onherroepelijk vóór de grondlegging der wereld in den hemel besloten, waarop alle zegeningen bevestigd worden;

En wanneer wij eenigen zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop de zegen bevestigd wordt.”

Leer en Verbonden, 130:20-21.

Vele godsdienstleeraars en theologen hebben getracht, hun volgelingen er van te overtuigen, dat zaligheid geheel en al door de genade van God komt, zonder eenige moeite van de zijde der menschheid, uitgezonderd de belijding van geloof. Joseph Smith daarentegen leerde door goddelijke openbaring dat, hoewel de genade van God de zaligheid mogelijk maakte voor iedere ziel, die ooit op de aarde heeft geleefd of zal leven, er toch meer noodig is dan een louter belijden van geloof, om in een zoodanigen staat te geraken, dat God's zegeningen door stervelingen konden worden ontvangen. Het is op den grondslag, door bovenaangehaalden tekst gelegd, dat de „Mormoonsche" kerk in de wereld is uitgegaan — in dorre woestenijen, vruchtbare landen, de eilanden der zee en groote steden — om de waarheid te verkondigen, dat waar christendom een practische godsdienst is, welke zoowel een juist gedrag als geloof voor de zaligheid en verhooving der menschheid vereischt.

Critici van „Mormonisme" zijn geneigd het te becritiseeren op grond van het feit, dat het te practisch zou zijn — een „godsdienst van het vleesch", zooals zij het hebben genoemd — omdat het daden zoowel als woorden vraagt. Doch, mogen wij vragen, is niet de ware godsdienst altijd een godsdienst geweest, welke betrekking had op tijdelijke zoowel als geestelijke machten en krachten? Het Oude en Nieuwe Testament leveren veelvuldige voorvallen, welke aantoonen, dat de profeten en ware godsdienstleiders gedragsvoorschriften bespraken en onderwezen, niet alleen voor het leven hiernamaals, maar voor het heden. Hoe kan iemand het lichamelijke van het geestelijke scheiden, zolang wij in vleesche-lijke lichamen leven? Dat kan men niet doen.

God heeft in Zijn wijsheid bepaald, dat wij de wetten van het

Evangelie moeten gehoorhamen. Dit doende, zullen de zegeningen, welke aan de vervulling van deze wetten verbonden zijn, volgen. Wij kunnen niet alle vraagstukken, welke zich in dit leven voordoen, begrijpen. Waarom men moet lijden, arm zijn, terwijl anderen gezondheid en weelde genieten, gaat boven ons verstand. Doch één ding weten wij zeker — dat gehoorzaamheid aan wetten zegeningen met zich brengt, waarop die wetten zijn voorgeschreven. Ten laatste zullen wij dan zien, dat de zegeningen voor ons best-wil waren, zelfs ofschoon ze bij tijden slecht en rampspoedig schenen te zijn.

Voor iederen Laterdaagschen Heilige zouden de woorden van deze openbaring een inspiratie tot een beter leven dienen te zijn, en een aanmoediging om overeenkomstig de leeringen en geboden der Kerk *te leven*, opdat zij aanspraak mogen maken op de zegeningen, welke God heeft weggelegd voor hen, die Hem ijverig dienen.

VOOR JONGE OGEN
Bladen uit mijn Dagboek
 door President Wilford Woodruff
 (Vervolg)
 HOOFDSTUK XXI.

Vroeg in de morgen van 8 Augustus stond ik van mijn ziekbed op, legde mijn handen op het hoofd van mijn zieke vrouw en zegende haar. Toen maakte ik me uit de omhelzing van mijn vrouw los en verliet haar zonder voedsel of de nooddriftigheden des levens.

Zij nam afscheid van mij met de moed van een heilige, en besefte de verantwoordelijkheden van haar echtgenoot. Ik neem uit mijn dagboek over:

Phoebe, vaarwel! Wees goedsmoeds; denk aan mij in je gebeden. Ik geef je deze bladen om door te lezen, wanneer ik ben heengegaan. Ik zal je gelaat in het vlees weder aanschouwen. Ik ga, om de geboden van Jezus Christus te gehoorzamen."

Ofschoon zeer zwak, liep ik naar de oevers van de Mississippi-rivier. Daar nam President Young mij in zijn kano (hij had geen ander vervoermiddel) en bracht mij de rivier over. Toen wij landden, ging ik naast het postkantoor liggen om uit te rusten. Broeder Joseph, de profeet van God, kwam langs en zag me daar liggen. „Wel, broeder Woodruff," zeide hij, „u bent uw zending begonnen." „Ja," zeide ik, „maar ik gevoel me en zie er meer uit als een slachtoffer voor de snijkamer, dan een zendeling." Joseph antwoordde: „Waarom zegt u dat? Sta op en ga verder en alles zal wel met u zijn!"

Ik haal deze voorvallen slechts aan, om den lezer te laten weten, hoe de Twaalven in 1839 hun zending naar Engeland aanvingen. Ouderling John Taylor ging met me mede en wij waren de eerste

twee van het quorum der Twaalven, die op zending gingen. Broeder Taylor was de enige man in het quorum, die niet ziek was.

Spoedig kwam een broeder met een wagen langs en nam ons mede. Toen wij door de plaats kwamen, zagen we Parley P. Pratt, die met opgestroopte mouwen en broekspijpen, blootshoofds en barrevoets aan het werk was. Hij hakte blokken, teneinde een hut te bouwen. Hij zeide: „Broeder Woodruff, ik heb geen geld, maar ik heb een ledige beurs en die zal ik u geven.” Hij gaf me die en ik bedankte hem er voor. Wij gingen verderop en kwamen broeder Heber C. Kimball tegen, die eveneens aan het hakken was om een hut te bouwen. Hij zeide: „Parley heeft u een beurs gegeven en ik heb een dollar, die ik er in zal doen.”

Hij gaf mij beide, een dollar en een zegen. Wij reden 20 K.M. over de vlakke en overnachtten bij broeder Merrill. De volgende dag gingen we 16 K.M. verderop naar broeder Perkins en hij bracht ons in zijn wagen naar Macomb, en vandaar naar broeder Don Carlos Smith. Ik reed vier uur van de dag over een zeer ruwe weg vol stenen en gaten en lag op mijn rug op de bodem van de wagen, rillende van de koorts en leed veel. Wij hielden een vergadering in een boschje bij Don C. Smith's huis en hier doopte Oud. Taylor George Miller, die naderhand tot bisschop werd verordineerd. In de vergadering gaven de leden ons negen dollar en George Miller gaf ons een paard, om onze reis verder voort te zetten. Ik reed met vader Coltrin naar Rochester, waar ik een onderhoud had met verschillende families, die ik in 1838 van de Fox-eilanden had geleid. Ik bracht verscheidene dagen met hen door en ook te Springfield, waar Oud. Taylor vijftienhonderd pamfletten uitgaf, zijnde een kort verslag van de vervolgingen en het lijden, waaraan de Heiligen door de inwoners van Missouri werden blootgesteld. Wij verkochten ons paard en te zamen met vader Coltrin en broeder Taylor verlieten wij Springfield en zetten onze reis voort. Ik had om de dag koortsaanvallen, welke mij het rijden in een houten wagen bijna onmogelijk maakten, vooral wanneer ik rilde van koorts.

(Wordt vervolgd).

VERSLAG DER GRONINGSCHE CONFERENTIE, gehouden op 23 en 24 Mei 1936

Zaterdagavond 8 uur. Voor vele belangstellenden (leden en vrienden) werd een lezing met lichtbeelden gehouden over „Het Huis des Heeren”.

Zondagmorgen 10 uur. Lied no. 173 „Hope van Israël” werd als openingslied gezongen, waarna Oud. J. Landward, districts-president van Amsterdam, voorging in gebed. Door alle aanwezigen werd vervolgens lied no. 144 „In ons Zion, ons zoo waard” gezongen. Men hoorde allereerst van Zr. S. Scheer, Presidente in het Z.H.V.-Hoofdbestuur, die verklaarde, welke groote rol het

familielevens in het Evangelieplan speelt. De ouders dienen hun kinderen op te leiden in de wegen des Heeren en hun tot voorbeeld te zijn. Hierna sprak Oud. J. Dieu Jr., senior-ouderling te Overmaas, en zette uiteen, dat ons leven hiernamaals volmaakt zal zijn alnaarmate wij hier op aarde de kennis daartoe hebben opgedaan. „Indien gij Mijn geboden onderhoudt en tot het einde volhardt, zoo zult gij het eeuwige leven beërven, hetwelk de grootste gave van God is”. Dit is de aansporing, welke ons hoogerop zal voeren. Nadat als tusschenlied lied no. 67 „Wij danken U, Heere” was gezongen, besprak Zr. J. A. Riet het nut en voordeel der hulporganisaties in de Kerk. Een ieder wordt een kans tot ontwikkeling geboden. Ware godsdienst beroert iedere phase des levens en men dient derhalve groote waarde aan het leven hier op aarde te hechten. In de Kerk is geen plaats voor den luiaard, doch arbeid voor een ieder, die het nut daarvan inziet. Oud. J. Dieu Jr. zong een solo. Door den wil des Vaders te volbrengen, kunnen wij de zonden met voeten vertreden, aldus Oud. H. B. Watkins, werkzaam te Groningen. De Kerk geeft ons een juist inzicht in een rechtvaardig leven. De weg is ons aangegeven; wij dienen hem slechts duidelijk te zien en te bewandelen.

Als laatste spreker hoorde men van Oud. N. W. Kooyman, districts-president van Utrecht. In het Evangelie van Christus zijn groote waarheden vervat, doch zeer dikwijls weten wij ze niet naar juiste waarde te schatten. „De mensch is, opdat hij vreugde moge hebben”. Dat wij die vreugde vaak niet genieten, heeft als oorzaak, dat wij de eeuwige waarheden verbergen en er geen gebruik van weten te maken. Tot slot werd gezongen lied no. 3 „Leid ons, Goede Meester”, waarna Oud. J. v. Drimmelen, gemeentepresident te Delft, dankzegging uitsprak.

Zondagmiddag 3 uur. Door allen werd lied no. 163 „Wij zijn trouwe werkers” gezongen, waarna Oud. A. B. Denhalter, werkzaam te Delft, bad. Het Groningsche koor zong lied no. 34 „Avondmaalsgebed”, waarna Oud. D. T. Lewis, gem. president te Leeuwarden een inleiding tot het Avondmaal gaf. Hierna werd dit den leden der Kerk toegediend. Broeder K. Woltjer, gemeentepresident te Groningen, besprak de noodzakelijkheid van samenwerking. Tusschen God en Zijn dienstknechten is immer van een juiste samenwerking sprake geweest en dit dient ook in Zijn Kerk zoo te zijn; slechts deze voorname factor zal tot vooruitgang leiden. Zr. H. F. Lyon besprak vervolgens de eigenschappen van een waar leider. Een leider zal er immer naar streven, waar de gelegenheid zich voordoet, kennis op te doen. Eenvoud zal hem steeds kenmerken; slechts hij, die bevreesd is, zijn eigen onbekwaamheid ontdekt te zien, zal zijn volgelingen op een afstand houden. Een waar leider zal *zijn ambt* niet liefhebben, doch *het werk*, dat hij heeft te doen. Zoo doende zal hij ook bij eventueel ontslag zijn juiste houding weten te bepalen. Het koor zong lied no. 52 „Vertrouw op God's be-

loften", waarna men hoorde van Oud. L. R. Ossen, districts-president te Groningen. God heeft ons zoo lief gehad, dat Hij Zijn Eeniggeboren Zoon heeft gegeven. Zijn voorbeeld volgend, dient onze liefde uit te gaan tot onze medemenschen. Wij dienen eveneens elkaar te vertrouwen, opdat wij gezamenlijk vooruitgang kunnen maken. Ons werk zal de geheele aarde moeten vervullen, opdat het een ieder tot heil kan zijn. President T. E. Lyon was de laatste spreker. Het schijnt wel, alsof aan het gesprokene niet veel aandacht wordt besteed. Eeuwenlang is vrede gepredikt en nog staan we ver van den vrede vandaan. Eeuwenlang is naastenliefde verkondigd en nog is ze er niet. De Heiligen dienen hun tijd nuttig te besteden en dezen b.v. niet te spandeeren aan kaartspelen. Onze tijd is te kostbaar om te besteden aan een spel, waaruit zooveel kwaad kan voortkomen. Onze gebeden dienen juist te zijn en in overeenstemming met de gelegenheden. Is het noodig God's Geest af te smeeken, onze dankbaarheid te uiten, dan moet dit in het kort worden gedaan. Het Woord van Wijsheid moet immer worden onderhouden. De Mormonen zijn hierom bekend en wij doen afbreuk aan het werk, wanneer vreemden den zendelingen tot antwoord geven „Uw eigen Kerkleden onderhouden die geboden niet". Geduld in ons leiderschap is een zeer voorname factor, welke al te vaak wordt verwaarloosd. Het is geen bewijs van zwakheid, wanneer men niet direct ingrijpt. Wij dienen zoodanig te leven, dat wij de menschen tot ons trekken, gelijk een magneet dit kleine stukjes ijzer doet.

Nadat de autoriteiten van Kerk en Zending waren voorgesteld en eenparig ondersteund, zong men tot slot lied no. 6 „Vast als een rotssteen", waarna Br. D. Kramer van St. Jacobi Parochie, dankte.

Zondagavond 7 uur. Lied no. 36 „Wat is waarheid", werd gezongen, waarna Br. Willem van Komen Jr. gebed opzond. Na het gezamenlijk zingen van lied no. 1 „De dag der bevrijding" hoorde men als eerste spreker Oud. J. J. v. Langeveld, districts-president van Rotterdam. Toen Noach tot het volk bekeering predikte, wilde zij dit niet aannemen, omdat zij het doel der schepping uit het oog hadden verloren. Israël verkeerde eveneens in afval, toen Mozes hen uit Egypte leidde, zoodat hij hun de Mozaische wet moest geven en tot bekeering roepen. Door alle eeuwen heen heeft God een profeet geroepen, om bekeering te prediken. Dit was eveneens het geval met den profeet Joseph Smith. De mensch leert door ondervinding. De zwakheden, welke wij nog hebben, wanneer wij sterven, zullen met ons gaan en in de geestenwereld zullen wij ze moeten overwinnen. — Het Groningsche koor zong „De morgen daagt, de nacht vliedt heen", waarna Oud. C. de Jong, gemeentepresident van Schiedam, verklaarde, dat de Bijbel het bewijs levert, dat openbaringen noodzakelijk zijn en van tijd tot tijd werden gegeven. Profeten zijn noodig, teneinde de menschen met God's wil bekend te maken (Amos 3:7). Ofschoon Jezus zelf

Paulus tot bekeering riep, moest Paulus toch tot Ananias gaan om gedoopt te worden en van hem te hooren, wat hij moest doen. Matth. 16 : 16-18 toont aan, dat openbaring de grondvesting der Kerk uitmaakt en dat ze eeuwig is. — Oud. J. Dieu Jr. bracht een solo ten gehoor, waarna Pres. T. E. Lyon sprak. Een secte is een organisatie, welke van een andere kerk of organisatie is afgebroken en derhalve is Mormonisme geen secte; het is origineel. De Katholieke encyclopedie leert, dat in vroegere dagen doop door onderdompeling plaatsvond en er een doop voor de dooden was. De twee doopen, waaromtrent Christus tot Nicodemus sprak, n.l. water en geest, zijn noodzakelijk tot zaligheid. God is eeuwig en eveneens Zijn wetten. Joseph Smith gaf ons meer openbaringen, dan ooit eenig andere profeet in de geschiedenis. In het leven van het Evangelie dienen wij jaar in jaar uit dezelfde ware Laterdaagsche Heiligen te zijn. Alle oude ideeën moeten wij vergeten en het Evangelie van Christus in zijn eenvoud aanvaarden.

Als slotlied werd gezongen lied no. 48: „De Geest Gods”; Br. P. v. Komen, le raadgever in het Groningsche gemeentepresidentschap zond dankgebed op.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

Caleb D. Brinton, een oude „Mormoonsche” Pionier, is onlangs overleden. Zijn heengaan vestigde de aandacht op het feit, dat hij de laatste overlevende getuige was van een groep, welke Brigham Young door de gave van talen den Indianen in hun eigen taal hoorde toespreken. In 1868 begaven de Indianen in Zuid-Utah zich op 't oorlogspad, onder leiding van het opperhoofd Black Hawk (Zwarte Valk); zij staken de „Mormoonsche” nederzettingen in brand, bedreigden het leven van alle kolonisten en doodden er enkelen. Brigham Young voerde nabij Kanab, Utah, in tegenwoordigheid van Oud. Brinton, Jesse W. Fox Sr., Ammon Tenney en Jacob Hamlin, welke laatste als tolk optrad, onderhandelingen met vier of vijf Indiaansche opperhoofden, waarvan er een opperhoofd Black Hawk was. Brigham wilde gaarne, dat de Indianen hun vijandelijkheden jegens de „Mormoonsche” kolonisten zouden laten varen. Tijdens het gesprek met de Indianen, door bemiddeling van Jacob Hamlin als tolk gevoerd, stond President Young plotseling op en begon den opperhoofden in hun eigen taal toe te spreken. Hij deed dit twintig à dertig minuten lang. Deze wonderlijke manifestatie maakte op deze Indianen-leiders zulk een indruk, dat zij gewillig waren, naar den raad van den grooten modernen Mozes te luisteren en dit voorval had, volgens Oud. Brinton, grootendeels het eindigen van den Black Hawk-oorlog ten gevolge.

Internationale erkenning voor Kerkleiders

Van 3 tot 17 Juli a.s. zal het tweede Internationale Congres van de Wereldcongregatie van Gelooven in Londen worden gehouden. President Joseph F. Merrill is verzocht, de namiddagvergadering van 16 Juli te willen presideeren en President J. Reuben Clark zal een rede lezen en daarna de bespreking leiden, welke door de afgevaardigden van alle richtingen op aarde zal worden gehouden. Deze uitnodigingen wijzen uit, dat de godsdienstleiders over de geheele wereld tot de erkenning komen, dat het zoogenaamde „Mormonisme” heden een belangrijke macht is in de wereldgodsdiensten.

In 1947 een wereldtentoonstelling voor Salt Lake City

Op 28 Februari j.l. werd in een vergadering van de Zonen der Utah-pioniers een campagne afgekondigd tot het houden van een groote Wereldtentoonstelling in Salt Lake City in 1947, ter viering van den honderdsten gedenkdag van de aankomst der Mormoonsche Pioniers in de Salt Lake Vallei. Er zijn reeds plannen in uitvoering voor het opvoeren van een grootsch schouwspel over de Utah Pionier-geschiedenis.

Twee nieuwe stakes georganiseerd

De voortdurende groei der Kerk in Californië wordt wel bewezen door de onlangs plaats gehad hebbende gebeurtenissen. Op 19 April werd de Hollywood stake gesplitst, en een nieuwe stake gevormd van een gedeelte van de oude, welke den naam draagt van Pasadena Stake. Op Zondag, 3 Mei j.l. was President Grant tegenwoordig bij de splitsing van de Los Angeles Stake, waarbij een nieuwe stake werd gevormd en den naam ontving van de Long Beach Stake. Deze splitsingen waren noodzakelijk, omdat de genoemde stakes bestonden uit zooveel wijken en zooveel leden, dat het toezicht onvoldoende bleek en hun werkzaamheden niet kon worden geleid, zooals gewünscht was. Deze laatste twee noodzakelijke splitsingen vormen de 116e en 117e stakes der Kerk.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Doopdiensten

In de Amsterdamsche kerkzaal werd op 9 Mei j.l. een doopdienst gehouden, waarbij Br. A. D. Jongkees van Den Helder Zr. Sietske Smit, geb. Burghardt, van Zandvoort, doopte.

In dezelfde zaal werd op 16 Mei d.a.v. een doopdienst gehouden, waarbij Oud. William Mulder, Maria Gasina Wilhelmina Koelemeijer, geb. Mulder, Wilhelmina Frederika Mulder en Frederika Mulder van Haarlem doopte en Broeder Johannes Overdiek van Amsterdam doopte Robert Overdiek en Jitske Kuin van Amsterdam.

Het is met groote vreugde, dat wij deze zielen in de kudde van Christus verwelkomen. Daar water en geest de symbolen van hun intrede in het Koninkrijk van God zijn, hopen wij, dat hun getuigenis hen immer veilig binnen de Kerk en het Koninkrijk van onzen Meester zal houden.

Z.H.V. deelneemsters aan den Vrouwen-Vredesgang

Vele zusters, leden van de Z.H.V., sloten zich Maandag 18 Mei j.l. te Amsterdam aan bij 18.000 andere vrouwen van Nederland, om aan de vredesdemonstratie deel te nemen. Wij complimenteeren deze zusters met de door haar gemaakte pogingen, deze zoo waardige menschlievende zaak te steunen.

INHOUD

40 jaar »De Ster« van Nederland	170	delijke Wet	178
Jezus de Christus	172	Voor Jonge Ogen	179
Een Practische Godsdienst	176	Verlag v. d. Groningsche Conferentie	180
Van de Redactie:		Kerknieuws van overal	183
Gehoorzaamheid aan de God-		Gebeurtenissen in de Zending	184

Uitgegeven door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam (N.)

Verkrijgbaar in alle gemeenten der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—,

Buitenland f3.25 — Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615.